

**HELENA
RUBČIĆ**

0.25

21/12/2020 - 15/01/2021

Galerija Šira

Zanimljivo je primijetiti kako postoji svojevrsna analogija u određenju izraza i sadržaja multimedijalnog rada Helene Rubčić. Naime, medij projekcije koji umjetnica koristi kako bi stvorila komornu atmosferu u izložbenom prostoru podudara se s mehanizmima slanja i primanja slika o vlastitom identitetu koje istovremeno tematizira. Razlomimo li manifestacije vlastitoga identiteta na društvene sfere u kojima se nalazimo – primjerice, na četvrtine koje odgovaraju okružju obitelji, prijatelja, radnog mjesta ili pak samoće – pokušaj da ih usporedimo nesumnjivo nas dovodi do ispita integriteta. Suočavanje s konformizmom, usklađivanje višestrukih društvenih uloga koje svakodnevno igra i slobodno otpuštanje onog aspekta identiteta kojeg smatra autentičnim – a kojeg izražava u privatnim tekstualnim zapisima – mjesto je središnje dinamike Rubčićina rada. Proces pisanja, bilježenja i ilustriranja misli u maniri struje svijesti u svakodnevici umjetnice ima gotovo terapeutsku funkciju; on pretpostavlja prostor slobode, iskrenosti i sigurnosti, podjednako promišljanja i afektivnosti, no ujedno postaje najintimnijom jezgrom koja ne smije biti viđena, koja postaje tajna te koja stoga podliježe autocenzuri šaranja, križanja i brisanja. Izlaganje fragmenata dnevnčkih zapisa, osobnih bilježaka, rokovničkih obaveza i skica kolažiranih u kakofoniju teksta tako predstavlja trenutak ogoljavanja. Ono nastupa kao proboj potrebe za jasnom komunikacijom i odbacivanjem straha od nepotpune tuđe percepcije i iskrivljene slike identiteta koje bi ista komunikacija mogla prouzročiti. Ipak, otpuštanje intimnih zapisa dugotrajan je i polagan proces, pa je distorzija slike-teksta projicirane kroz pleksiglas (trag inicijalnog kiparskog usmjerenja) dobrodošao prigušivač još uvijek krhkog otvaranja. U tom postupku ključna je uloga publike koja će pisane tragove čitati i dešifrirati, pa i tumačiti neovisno o njihovom „istinskom“ ili originalnom značenju. Sudjelovanje publike tako postaje dijelom umjetničkog rada, kao i osvještavanje o mnogostrukosti ispoljavanja identiteta i potrebi da ga unatoč tome kanaliziramo. Zbog

toga se Rubčić odlučuje na ambijentalnost, na tamne prostore ispunjene vizualnošću koji simuliraju zatvorenost uma te njegovu fiksiranost na odnos između verbalizacije identiteta i stvorene slike, gotovo prisiljavajući promatrača da ju neprekidno čita i tumači. U tom međuodnosu prisilnog voajera i sramežljivog egzibicionista stvara se privatna atmosfera propitivanja istine percepcije, istine teksta i njihove relativnosti. Uostalom, Rubčić računa i na izvjesnu međumisao između (ne)svjesnog i papira koja ostavlja mogućnost manipulacije, izvijanja tobože neupitne istine kakvog osobnog zapisa, samozavaravanja koje relativizira svako promišljanje o identitetu, integritetu, elastičnom prilagođavanju društvenim normama i samoj istini. Njezin rad obuhvaća i društveno-političke aspekte identifikacije, odnosno prisilne kategorizacije u određene grupacije ili (sub)kulture koje s javnom komunikacijom dolaze, ponovno težeći razrješenju straha od povratne slike vlastitog identiteta kroz odbacivanje isključive pripadnosti unaprijed definiranim zajednicama. Kroz naizgled vrlo osobnu problematiku i napor da ju svlada, Rubčić zadire u širok raspon filozofskih, književnoteorijskih, socioloških i psiholoških tema, pomalo osvještavajući njihove paradokse, mrtve kuteve, prostore izmicanja i neodređenosti.

Petra Galović

Helena Rubčić diplomirala je 2019. godine na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu smjer kiparstvo. Dvije godine za redom pohvaljena je za uspješan rad tijekom akademske godine, a dobitnica je i nagrade akademskog vijeća ALU najuspješnijim diplomantima.

Sudjelovala je na više grupnih izložbi - međunarodna žirirana izložba *GrisiaYouth* na kojoj joj je EnterArt Foundation Berlin dodijelio drugu nagradu za rad -2017. godine, sudjelovala je na izložbi „Venientes” – 34. Salon mladih -Panoptikon u Galeriji Šira 2018. godine, dvije godine za redom sudjeluje na žiriranoj izložbi finalista za nagradu „Zlatna lubenica” u galeriji SKUC- Pula (2019. i 2020. godine), sudjelovala je i na međunarodnoj izložbi *TransForm Action* u Muzeju suvremene umjetnosti – Ljubljana, 2019. godine. Do sada je imala četiri samostalne izložbe u Zagrebu, Karlovcu i Rovinju, a dvije javne skulpture postavila je u sklopu projekta "Svijetle pruge" u Bjelovaru.

It is interesting to note that there is a kind of analogy in determining the expression and the content of Helena Rubčić's multimedia artwork. Namely, the medium of projection the artist uses to create a chamber-like atmosphere in the exhibition space, coincides with the mechanisms of sending and receiving images of one's own identity that she concurrently thematizes. If we break down the manifestations of our own identity into social spheres we find ourselves in, into – for example, quarters that correspond with the environment of family, friends, work, or even loneliness – trying to compare them would undoubtedly lead us to an integrity test. The central dynamic of Rubčić's work is facing conformism, reconciling multiple social roles she plays on a daily basis, and freely releasing the aspect of an identity she considers authentic – she expresses it in private textual records. The process of writing, recording and illustrating thoughts, in a stream of consciousness manner of the artist's everyday life, has an almost therapeutic function; it presupposes a space of freedom, sincerity and security, both contemplation and affectivity, but at the same time, however, it becomes the most intimate core that must not be seen, it becomes secret and is therefore subject to self-censorship by crisscrossing, crossing and erasing. By displaying fragments of diary entries, personal notes, scheduled appointments and sketches, collaged into a text cacophony, it thus represents a moment of denuding. It behaves as a breakthrough in the need for clear communication and rejection of fear from an incomplete perception by others and a distorted identity image that could be caused by that same communication. Yet, the release of intimate records is a lengthy and slow

process, so the image-text distortion projected through plexiglass (a trace of the initial sculptural orientation) is a welcomed silencer for the, still fragile, release. The key role in that process is the audience, who will read and decipher the written marks and even interpret them, regardless of their "true", or original meaning. Audience participation thus becomes a part of the artwork, as well as the awareness of the multiplicity of manifestations of an identity, and the need to channel it, nonetheless. That is why Rubčić decides on ambience, on dark spaces filled with visuality that simulate the closedness of the mind and its fixation on the relationship between the verbalization of identity and a created image, almost forcing the observer to constantly read and interpret it. In this interrelationship between the forced voyeur and the shy exhibitionist, a private atmosphere of questioning the truth of perception, the truth of the text and their relativity, is created. After all, Rubčić counts on a certain middle-thought between the (un)conscious and the paper that leaves the possibility of manipulation and the twisting of the supposedly unquestionable truth of some personal record, the self-deception that relativizes any reflection on identity, integrity, elastic adaptation to social norms, and the truth itself. Her artwork includes socio-political aspects of identification as well, i.e. forced categorizations into certain groups or (sub)cultures that occur with public communication, while recurrently striving to resolve the fear of a reversed image of one's own identity by rejecting the exclusive belonging to pre-defined communities. Through a seemingly very personal issue and effort to master it, Rubčić intrudes into a wide range of philosophical, literary-theoretical, sociological and psychological topics, somewhat raising awareness about their paradoxes, blind spots, spaces of evasion and indeterminability.

Written by: Petra Galović
Translation: Kristina Šilipetar

Izložba je financirana sredstvima Ministarstva kulture RH i Gradskog ureda za kulturu Grada Zagreba.

NAKLADNIK Sveučilište u Zagrebu, Akademija likovnih umjetnosti, Ilica 85, Zagreb / ZA NAKLADNIKA izv. prof. art. Tomislav Buntak, dekan ALU / VODITELJICA GALERIJE mag.pov.umj.i sla. Korana Littvay/ PREDGOVOR Petra Galović / GRAFIČKO OBLIKOVANJE doc.art. Maja Rožman, mag. educ. art. Josip Drdić / www.alu.unizg.hr / www.shira.alu.hr / www.facebook.com/GalerijaShira

galerija
ŠIRA

Preradovićeva 13
HR -10000 Zagreb
pon - pet: 9 -14 h, 18 - 20 h
sub: 11-16 h

University of Zagreb
Academy of Fine Arts
Sveučilište u Zagrebu
Akademija likovnih umjetnosti